

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Landstinget. № 48.

Femte Session.

41de Møde.

Freddagen den 16de December.

(Fortf.)

Schulin (fortf.): Det meget ærede Medlem, som oprindelig har stillet Forslaget (Nyholm), bemærkede om mine Vædringsforslag, at de vilde standse Selveiendoms Udbredelse og navnlig i Jylland. Jeg kan ikke indsee, hvorledes de skulde kunne standse Overgangen fra Fæste til Selveiendom. Han nævnte navnlig, at Bønderne i Jylland paa ingen Maade ønskede Arvefæste, men derimod Selveiendom. Jeg hører mig naturligviis for hans meget større Erfaring i saa Henseende, skjøndt det rigtignok forekommer mig underligt. Da det jo dog er aabenbart, at det er en meget fordeeltigere Maade at kjøbe paa, naar man kan kjøbe saaledes, at man har en meget stor Deel af sin Capital til evig Tid indestaaende; bedre Conditioner forekommer det mig, at ingen kan kjøbe paa. Smidlerid indskrænkede han, som det forekommer mig, sin Bemærkning til egentlig kun at gjælde om Jylland. I denne Henseende vil jeg ogsaa, forsaavidt jeg kender Jylland, give ham Ret, idet jeg troer, at Bønderne der maaskee — jeg vil sige paa Grund af en Felttagelse og af en mindre forstandig Opfattelse af Forholdene — ere mere disponerede til at kjøbe til Selveiendom end til Arvefæste; men det maa dog bemærkes, at der vistnok i Jylland er overmaade lidt Fideicommissgods, om hvis Ofgang til Selveiendom der kunde være Spørgsmaal. Saavidt jeg veed, have de allerfleste Fideicommissarier i Jylland allerede erhvervet Bevilling til at afhænde. For alle disses Vedkommende er det altsaa ikke Spørgsmaal om Lovens Anvendelse.

Jeg skal med Hensyn til de under den Af-

deling, som nu er for, af Andre stillede Forslag blot tillade mig at bemærke, at jeg maa stemme mod alle de Vædringsforslag, som gaae ud paa at tildele Fideicommissbestynderen Procenter, smaa eller store, naar han sælger. Jeg kan uagtet Alt, hvad der maaskee kan siges og er sagt om dette, aldrig indsee, at det kan være retfærdigt at give Fideicommissbestynderen, som ikke har den allermindste Ret til nogen Deel af Substantien, nogen Deel deraf. Han har Ret til den årlige Indkomst; men ligesaa lidet som nogen Fremmad har han Ret til den allermindste Deel af Substantien. Man har her anført, at det skulde være for at give ham Godtgjørelse for det, han tabte i Indfæstning. Skal det være saa, vil det altsaa, forekommer det mig, være en indirecte Maade at opmuntre paa til at tage store Indfæstninger. Jeg vil meget gjerne gaae ind paa, om man her, saaledes som man har gjort i andre Lande, s. Ex. i Skotland, fra Lovgivningens Side vilde forhindre Fideicommissbestynderen fra at tage en usforholdsmæssig stor Indfæstning, fordi naturligviis ved de meget store Indfæstninger Efterkommerne i Fideicommissbestydelserne tabe, naar der optages en Deel af de Indtægter, som i Grunden burde falde i deres Tid. Da dette nu er min Mening, formener jeg, at den nærværende Bestynder ikke bør nyde en Præmie ved nu paa een Gang at faae en meget stor Deel af Capitalen, der er endog saa her nævnt indtil 20 Procent som Præmie, fordi han i lang Tid har bestyret sin Eiendom mindre godt. Jeg skal for Tiden indskrænke mig til disse Bemærkninger.

B. Christensen: Ja, skjøndt det vel er overflødig, vil jeg dog ikke undlade udtrykkeligt at modsiges den Anskuelse, hvorpaa